Μνήμων

Τόμ. 11 (1987)

ΤΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΑΠΑΝΝΑΚΗ, ΟΝΤΕΤ ΒΑΡΩΝ,
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΜΙΧΑΛΗΣ
ΡΗΓΙΝΟΣ

doi: [10.12681/mnimon.627](https://doi.org/10.12681/mnimon.627)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΠΑΠΑΠΑΝΝΑΚΗ Μ., ΒΑΡΩΝ Ο., ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Α., & ΡΗΓΙΝΟΣ Μ. (1987). ΤΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ. *Μνήμων*, 11, 394–407. <https://doi.org/10.12681/mnimon.627>

ΤΑ ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΜΟΥΠΟΛΗΣ

Τὸ Ἐπιστημονικὸ καὶ Μορφωτικὸ Ἰδρυμα Κυκλάδων, σὲ συνεργασία μὲ τὸ Κέντρο Νεοελληνικῶν Ἑρευνῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἑρευνῶν, ὀργάνωσε, ἀπὸ τὶς 7 - 18 Ἰουλίου 1986, τὰ Σεμινάρια τῆς Ἑρμούπολης, ποὺ ἔγιναν γιὰ δεύτερη χρονιά στὴν Ἑρμούπολη τῆς Σύρου. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε τὰ ἑξῆς Σεμινάρια (στὴ γλῶσσα ποὺ ἔγινε τὸ καθένα):

Immanuel Wallerstein, *The Age of Revolution? Industrial / Bourgeois Revolutions? New Incorporations into the World Economy?* (18th - 19th cent.).

Jean Bouvier, *Le flux des capitaux des pays industriels au 19e siècle*).

Ἀργύρης Φατούρος, *Πρὸς μιὰ Νέα Διεθνή Οἰκονομικὴ Τάξη*.

Michelle Perrot, *Recherches sur le travail des Femmes en Europe* (19e - 20e s.).

Guy Burgel, *Théorie et pratique de l'aménagement de l'espace*.

Γιὰ τὰ τέσσερα ἀπὸ τὰ πέντε σεμινάρια δημοσιεύεται ἓνα κείμενο στὸ ὁποῖο συνοψίζονται οἱ ἐργασίες τοῦ σεμιναρίου καὶ διατυπώνονται συμπυκνωμένα τὰ ἐρωτήματα ποὺ τέθηκαν. Γιὰ τὸ πρῶτο σεμινάριο δὲν στάθηκε δυνατὸ νὰ ἔχουμε ἓνα ἀντίστοιχο κείμενο, γιὰ λόγους ἄσχετους μὲ τὴ θέλησή μας.

ΑΡΓΥΡΗΣ ΦΑΤΟΥΡΟΣ

Πρὸς μιὰ Νέα Διεθνή Οἰκονομικὴ Τάξη (ΝΔΟΤ)

Ἐνα ἀπὸ τὰ σεμινάρια ποὺ πραγματοποιήθηκαν στὸ προγραμματισμένο διάστημα μὲ θέμα: *Πρὸς μιὰ Διεθνή Οἰκονομικὴ Τάξη*, εἶχε εἰσηγητὴ τὸν Ἀργύρη Φατούρο, καθηγητὴ Διεθνoῦς Δικαίου στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Ἡ ἀναπόφευκτη σύντομη παρουσίαση τοῦ θέματος τοῦ σεμιναρίου ποὺ ἀκολουθεῖ καλὰ θὰ ἦταν νὰ μὴν ἀδικήσει οὔτε τὸ θέμα οὔτε τὸν εἰσηγητὴ, καί τι τέτοιο ὅμως θὰ ἦταν ἀνυπερβλήτο γιὰ μιὰ φτωχὴ περίληψη μιᾶς πλούσιας ἐπεξεργασίας ποὺ ἔχει νὰ κάνει μὲ τὶς πλούσιες καὶ τὶς φτωχὲς χώρες τοῦ πλανήτη μας.

Ἡ προσπάθεια γιὰ μιὰ *Νέα Διεθνή Οἰκονομικὴ Τάξη (ΝΔΟΤ)*, ἥ, μὲ ἄλλα λόγια, ἡ προσπάθεια ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ἀχρηστία τῆς βαρύνουσας καὶ ἐκ-

ρηκτικῆς ἀνισότητος ἀνάμεσα στίς πλούσιες καί τίς φτωχῆς χώρες» ἔχει ἱστορία ἀλλά καί προϊστορία, μᾶς εἶπε στήν ἀρχή τῆς εἰσήγησής του ὁ ὁμιλητής. Ἡ παρουσίαση τῆς προϊστορίας καί τῆς ἱστορίας τῆς προσπάθειας γιά μιὰ ΝΔΟΤ ἀποτέλεσαν τὸ πρῶτο μέρος τῆς εἰσήγησης.

Στὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς προϊστορίας ποὺ οἱ ἀπαρχές της τοποθετοῦνται στήν ἐποχὴ τῶν μεγάλων — γιά τοὺς Εὐρωπαίους — ἀνακαλύψεων, συντελεῖται τόσο ἡ διεύρυνση τῆς διεθνoῦς κοινότητος ὅσο καὶ ἡ ὀξυνση τῆς διακρίσεως πλούσιων καί φτωχῶν χωρῶν. Ἡ διεργασία αὐτὴ ἀποκρυσταλλώνεται στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνα, στὴ διάρκεια τοῦ ὁποῖου «ἡ διεθνῆς οἰκονομική, πολιτική καί δικαιοκὴ τάξη εἶναι ἐπικεντρωμένη στήν Εὐρώπη». Ἡ τυπικὴ ἔστω ἰσοτιμία ποὺ ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν καί τῶν ἐθνῶν τῆς Ἀσίας καί τῆς Ἀφρικῆς μέχρι καί τίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνα, ἀνατράπηκε μὲ πρωτοβουλία τῶν πρώτων σὲ βάρος τῶν δευτέρων «ὡς μὴ πολιτισμένων», μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἀποκλεισμό τους ἀπὸ τὴ διεθνή δικαιοκὴ τάξη καί τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀποικιοκρατίας.

Μέσα στὸ πρῶτο μισὸ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα αὐτὴ ἡ κατάσταση τῆς διεθνoῦς κοινωνίας μεταβλήθηκε βαθμιαῖα ἀλλὰ ριζικά. Ἔτσι, τὰ τέλη τοῦ Δεύτερου Παγκόσμιου Πολέμου ἀποτελοῦν τὴν ἀφετηρία τῆς ἄμεσης πλέον προϊστορίας τοῦ διαλόγου Βορρᾶ - Νότου στὰ πλαίσια τοῦ ὁποῖου προβάλλεται τὸ αἶτημα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν γιά μιὰ *Νέα Διεθνή Οἰκονομικὴ Τάξη*.

Τὸ πλέγμα τῶν διεθνῶν ὁργανισμῶν καί οἱ συνέπειες τῆς δημιουργίας τους (ὅπως εἶναι ἡ κατασκευὴ καινούριου θεσμικοῦ πλαισίου καί οἱ μεταβολές στίς ἰδεολογικὲς βάσεις καί ἀρχές τῆς διεθνoῦς κοινωνίας καί οἰκονομίας), οἱ ἐπιπτώσεις τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου (ὅπως εἶναι ἡ ἀνάδειξη μέσα ἀπὸ τὴν ἀνταγωνιστικὴ χρησιμοποίησις ἠθικοπολιτικῶν, καί ὄχι μόνον, ἀρχῶν, ὅπως ἡ κυρίαρχη ἰσότητα τῶν κρατῶν, ἡ αὐτοδιάθεση τῶν λαῶν, ἡ ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καί ἡ λαϊκὴ εὐημερία), ἡ ἀποαποικιοποίησις καί οἱ συνέπειές της (ὅπως ἡ παρουσία στὴ διεθνή κοινωνία πολλῶν νέων κρατῶν), συναποτελοῦν μιὰ σειρὰ ἀπὸ κατηγορίες παραγόντων ποὺ συνέβαλαν στήν ἀνάπτυξη τῆς προσπάθειας γιά μιὰ ΝΔΟΤ μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιον Πόλεμο.

Στὴν περίοδο αὐτῇ, ἡ φτώχεια καί ἡ ἔλλειψη διεθνoῦς ἰσχύος ὁδηγεῖ στήν ἀνάδειξη τῆς ἀνάπτυξης σὲ κεντρικὸ πρόβλημα τῶν νέων χωρῶν ἀλλὰ καί ἄλλων ὅχι τόσο νέων, ποὺ ἔχουν παρόμοια χαρακτηριστικά. Ἡ κατοχύρωση τῆς τυπικῆς ἔστω ἀνεξαρτησίας τους ἐπέτρεψε τὴν ἐνεργὴ συμμετοχὴ τους στοὺς διεθνεῖς ὁργανισμοὺς καί τίς διεθνεῖς σχέσεις, προνομιακὸ πεδίο στὸ ὁποῖο προωθοῦν, κυρίως στὴ δεκαετία τοῦ '60, τὸ αἶτημα τῆς διεθνoῦς ἀνάπτυξης. Ἡ σειρὰ τῶν ψηφισμάτων τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν (HE), ἡ ἴδρυση νέων διεθνῶν ὁργανισμῶν καθὼς καί οἱ μεταβολές δρα-

στηριοτήτων άλλων παλαιότερων πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς διεθνoῦς ἀνάπτυξης, μαρτυροῦν γιὰ τὴν πορεία τῆς προσπάθειας.

Τὸ πρόβλημα τῆς διεθνoῦς ἀνάπτυξης μὲ ὅρους *Νέας Διεθνoῦς Οἰκονομικῆς Τάξης* διατυπώνεται μὲ τὸ πετρελαϊκὸ «σὸκ» τοῦ 1973. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἀφετηρία τῆς κυρίως ἱστορίας τοῦ διαλόγου Βορρᾶ - Νότου μὲ ἀντικείμενο μιὰ *ΝΑΟΤ*. Ἡ αὔξηση τῆς τιμῆς τοῦ πετρελαίου ποὺ ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν Ὁργάνωση Πετρελαιοεξαγωγικῶν Χωρῶν (ΟΠΕΧ) καὶ ἐφαρμόστηκε ἀπὸ τὶς χῶρες - μέλη ξάφνιασε δυσάρεστα τὶς βασισμένες σὲ φτηνὴ ἐνέργεια οἰκονομίες τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν καὶ θεωρήθηκε βασικὸ αἷτιο τῆς οἰκονομικῆς τους κρίσης ποὺ ἀκολούθησε.

Μὲ διαπραγματευτικὸ ὅπλο τὴν πετρελαϊκὴ κρίση, οἱ ἀναπτυσσόμενες χῶρες ἐπέδωκαν μιὰν ἀναδιάρθρωση τῆς διεθνoῦς οἰκονομίας μέσω σφαιρικῶν διαπραγματεύσεων, οἱ ὁποῖες ὅμως κάθε ἄλλο παρὰ εἶχαν τὴν προτίμηση τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν. Οἱ τελευταῖες στράφηκαν περισσότερο πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς συσπείρωσής τους μὲ τὴν ιδιότητα τῶν καταναλωτριῶν χωρῶν.

Ἐνῶ ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση τῶν ΗΕ υἱοθετοῦνται δύο θεμελιώδη «προγραμματικὰ» κείμενα (ἡ *Διακήρυξη γιὰ τὴν ἐδραίωση μιᾶς Νέας Διεθνoῦς Οἰκονομικῆς Τάξης* (1 Μαΐου 1974) καὶ ὁ *Χάρτης Οἰκονομικῶν Δικαιωμάτων καὶ Ὑποχρεώσεων τῶν Κρατῶν* (12 Δεκεμβρίου 1974), οἱ διαπραγματεύσεις ποὺ ξεκίνησαν εἴτε ἔξω ἀπὸ τὸ θεσμικὸ πλαίσιο (Συνδιάσκεψη τοῦ Παρισιοῦ γιὰ τὴν Οἰκονομικὴ Συνεργασία, 1975 - 1977) εἴτε μέσα στὸ θεσμικὸ πλαίσιο τῶν ΗΕ, μὲ προοπτικὴ νὰ εἶναι σφαιρικὲς (νὰ περιλαμβάνουν δηλαδὴ τὸ σύνολο τῶν σχέσεων ἀνεπτυγμένων καὶ ἀναπτυσσόμενων χωρῶν) ἀπέτυχαν ὁμολογημένα ἢ διακόπηκαν χωρὶς νὰ ἐπαναληφθοῦν.

Στὸ δεύτερο μέρος τῆς εἰσήγησης, ὁ ὁμιλητὴς ἀνέπτυξε διεξοδικὰ καὶ συνθετικὰ τὸ περιεχόμενο τῆς *ΝΑΟΤ*, τὸ ὁποῖο ἀναπόφευκτα ἀδικεῖται ἀπὸ τὴν πολὺ σύντομη δική μας παρουσίαση.

Ἡ ἐμμονὴ τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν στὶς σφαιρικὲς διαπραγματεύσεις στηρίζεται στὴ διαπίστωση τῆς βαθιᾶς ἀνισότητος ποὺ χαρακτηρίζει τὴ διεθνή οἰκονομία καὶ στὴν ἀνάγκη διαρθρωτικῆς μεταβολῆς της, πράγμα ποὺ σημαίνει μεταβολὴ στὸν διεθνὴ καταμερισμὸ τῆς ἐργασίας. Διαπραγματεύσεις ποὺ θὰ ἔχουν ὡς προοπτικὴ μεταβολὴ τέτοιου τύπου ἀπαιτοῦν τὴν παρουσία ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν καὶ κάλυψη ὅλων τῶν θεμάτων.

Τὸ αἶτημα γιὰ τὴν «ἐδραίωση μιᾶς Νέας Διεθνoῦς Οἰκονομικῆς Τάξης» ἀποτελεῖ τὴ συμπύκνωση τῶν αἰτημάτων τῶν χωρῶν τοῦ Νότου. Τὰ αἰτήματα αὐτὰ ἐντοπίζονται κυρίως σὲ τρεῖς τομεῖς : στὸ διεθνὲς ἐμπόριο, στὸ διεθνὲς νομισματικὸ σύστημα καὶ στὴ χρηματοδότηση τῆς ἀνάπτυξης.

Ἡ ἀνισότης ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ σύνολο τῶν σχέσεων μεταξὺ ἀνεπτυ-

γμένων καὶ ἀναπτυσσόμενων χωρῶν χαρακτηρίζει καὶ τὶς ἐμπορικὲς ἀνταλλαγές τους. Τὰ βασικὰ προϊόντα (γνωστὰ ὡς *πρωτοὶ ὕλεις*), ποὺ εἶναι γιὰ τὶς ἀναπτυσσόμενες χῶρες τὰ κύρια προϊόντα ἐξαγωγῆς, δὲν ἐξασφαλίζουν στὶς χῶρες αὐτὲς σταθερὰ ἔσοδα, ἀφενὸς διότι οἱ τιμές τους καὶ οἱ διακινούμενες στὸ διεθνὲς ἐμπόριο ποσότητες παρουσιάζουν μεγάλες διακυμάνσεις, ἀφετέρου διότι μειώνεται συνεχῶς ἡ σχετικὴ σημασία τους στὸ διεθνὲς ἐμπόριο καὶ οἱ τιμές τους ἐμφανίζουν συνεχὴ πτώση. Οἱ ρυθμίσεις καὶ τὰ συστήματα ποὺ ἔχουν ἐφαρμοστεῖ, οἱ συμφωνίες ποὺ ἔχουν συναφθεῖ, τὰ προγράμματα ποὺ ἔχουν καταστρωθεῖ καὶ οἱ πρωτοβουλίες ποὺ ἔχουν ἀναληφθεῖ, ἔχουν μὲν ἐπιφέρει σημαντικὲς ἀλλαγές, τὸ πρόβλημα ὅμως παραμένει καὶ τὸ αἶτημα τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν γιὰ σταθερὰ ἔσοδα ἀπὸ τὶς εἰσαγωγές καὶ «δικαιότερες» τιμές, ἐκκρεμεῖ.

Τὸ διεθνὲς νομισματικὸ σύστημα εἶναι ὁ δεύτερος σημαντικὸς τομέας, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ ἀναπτυσσόμενες χῶρες ἔχουν αἶτημα διαρθρωτικῆς μεταβολῆς. Διεκδικοῦν τὴν πλήρη καὶ ἰσότιμη συμμετοχὴ τους στὶς διαδικασίες λήψης ἀποφάσεων, σ' ἓνα πεδίο ποὺ μόνο λίγες, ἰσχυρὲς καὶ οἰκονομικὰ περρισσότερο ἀνεπτυγμένες χῶρες ἀποφασίζουν.

Τὰ πολυσυζητημένα ἀλλὰ καὶ ἐπίκαιρα, ἀντιφατικὰ ἀλλὰ καὶ ἐπίμονα, μεγάλης θεωρητικῆς, ἀλλὰ καὶ τεράστιας πρακτικῆς, σημασίας προβλήματα ὅπως ἡ οἰκονομικὴ βοήθεια μὲ τὶς διάφορες μορφές της, ἡ ὑπερχρέωση, οἱ ἐπενδύσεις καὶ τὸ συνδεδεμένο μὲ αὐτὲς πρόβλημα τῶν διεθνικῶν ἐπιχειρήσεων, ἡ μεταφορὰ τεχνολογίας καθὼς καὶ ἡ δημιουργία καὶ διασφάλιση μεθόδων γιὰ ἄμηση ἀντλήση πόρων γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν ἀποτελοῦν διαστάσεις καὶ ἐξειδικεύσεις τοῦ τρίτου μεγάλου τομέα δράσης γιὰ τὴν προώθηση μιᾶς ΝΑΟΤ, τοῦ τομέα τῆς χρηματοδότησης τῆς ἀνάπτυξης. Ἐχουν ὑπάρξει στὸν τομέα αὐτὸν πολλὲς ἐπιμέρους ἐξελίξεις, ἀλλαγές, πρωτοβουλίες, καινοτομίες καὶ διεθνεῖς φορεῖς, ἀλλὰ τὸ συνολικὸ αἶτημα τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν παραμένει.

Τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ ὑποβαστάζουν τὰ αἰτήματα τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν μποροῦν νὰ ὑπαχθοῦν σὲ τρεῖς θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ διεθνοῦς δικαίου: 1. Συμμετοχὴ ὅλων τῶν κρατῶν στὶς διεθνεῖς δικαιοπαραγωγικὲς σχέσεις· 2. Ἐθνικὴ αὐτονομία· 3. Προνομιακὴ μεταχείριση, ποὺ ν' ἀντισταθμίζει τὸ χαμηλὸ ἐπίπεδο οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης (ἀντισταθμιστικὴ ἀνισότητα).

Στὸ τελευταῖο μέρος τῆς εἰσήγησής του, ὁ ὁμιλητὴς ἐπεσήμανε καὶ ἀνέπτυξε τὶς ἀσάφειες καὶ τὶς ἀντινομίες ποὺ ἐμφανίζει ἡ διατύπωση τοῦ αἰτήματος τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν γιὰ μιὰ ΝΑΟΤ.

Ἡ ἔννοια τῆς «διεθνοῦς ἀνάπτυξης» ἐμπεριέχει ἀσάφεια ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογή τοῦ οἰκονομοπολιτικοῦ προτύπου, τὴν ἐπιλογή δηλαδὴ ἀνάμεσα

σέ μιὰ ἐθνικὴ οἰκονομία ἀνοιχτή, ποὺ ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστο τῆς διεθνoῦς οἰκονομίας, καὶ μιὰ ἐθνικὴ οἰκονομία κλειστή, ἀποκομμένη ὡς ἓνα βαθμὸ ἀπὸ τὴν παγκόσμια οἰκονομία». Μὲ τὸ πρόβλημα αὐτὸ συνδέονται τρεῖς βασικὲς ἀντινομίες ποὺ περιέχονται στὰ κείμενα ὅπου εἶναι διατυπωμένες οἱ ἀρχὲς καὶ τὰ αἰτήματα γιὰ μιὰ ΝΑΟΤ. Μιὰ πρώτη ἀντινομία ἐντοπίζεται στὴν ἀντιπαράθεση τῶν ἀρχῶν τοῦ οἰκονομικοῦ σχεδιασμοῦ καὶ τῆς ἐλεύθερης οἰκονομίας, μιὰ ἄλλη ἀνάμεσα στὴν ἰσότητα κλασσικοῦ τύπου καὶ τὴν ἀντισταθμιστικὴ ἀνισότητα καὶ μιὰ τρίτη ἀνάμεσα στὸν διεθνισμό καὶ τὸν ἐθνικισμό. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι στὴν ἀρνητικὴ διάθεση τῶν ἀνεπτυγμένων χωρῶν ἀπέναντι στὰ αἰτήματα τῶν ἀναπτυσσόμενων δύσκολα θὰ μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴ σαφήνεια καὶ ἀποτελεσματικότητα τῆς πολιτικῆς βούλησης τῶν τελευταίων ἢ γιὰ τὴ μεταξὺ τους συνοχὴ καὶ κοινὴ ἀντιμετώπιση.

Ἡ διεθνὴς οἰκονομικὴ κρίση, τὰ ἄμεσα καὶ πιεστικὰ προβλήματα ἐπιβίωσης τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν καὶ ἐξάρτησής τους ἀπὸ τὴς ἀνεπτυγμένες χώρες γιὰ τὴν, ἔστω προσωρινή, ἀνακούφισή τους, ὅπως καὶ ἡ σὲ βάρος τους αὐτὴ τὴ φορὰ πετρελαϊκὴ κρίση ποὺ τοὺς στέρησε καὶ τὴ δυνατότητα χρησιμοποίησης τοῦ ἐνεργειακοῦ ὅπλου, ναὶ μὲν δὲν ἐπιτρέπει αἰσιοδοξία, ἀλλὰ ἀφοῦ τὸ πρόβλημα ἔχει τεθεῖ, δὲν δικαιολογεῖ καὶ καμιά μοιρολατρεία.

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΑΚΗ

MICHELLE PERROT

Ἑρευνες γύρω ἀπὸ τὴν γυναικεία ἐργασία στὴν Εὐρώπη

(19ος — 20ὸς αἰ.)

Τὸ θέμα τοῦ σεμιναρίου ἦταν ἡ γυναικεία ἐργασία στὴν Εὐρώπη στὸν 19ο καὶ 20ὸ αἰῶνα. Ἡ εἰσηγήτρια, καθηγήτρια Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο Jussieu στὸ Παρίσι (Paris VII), ἀσχολεῖται τὴν τελευταία δεκαετία μὲ τὴν ἱστορία τῆς σχέσης τῶν δύο φύλων¹. Αὐτὲς οἱ ἀναζητήσεις ἔχουν ἀνοίξει κκινούριους ὀρίζοντες στὸν τομέα τῆς ἔρευνας τῆς ἱστορίας τῶν γυναικῶν.

Κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ πέντε μαθήματα τοῦ σεμιναρίου ἐξέταζε καὶ μιὰ διαφορετικὴ καὶ αὐτοτελὴ πτυχὴ τοῦ θέματος. Ἡ εἰσαγωγὴ στὸ κάθε μάθημα συνοδεύεταν ἀπὸ παρουσίαση καὶ σχολιασμὸ τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας.

1. Βλ. καὶ «Ἡ ἱστορία τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ ἱστορία τῆς σχέσης τῶν φύλων». Συνέντευξη μὲ τὴν ἱστορικὸ Μισέλ Περρό, π. *Δίη*, τεῦχος 1, Δεκέμβριος 1986, σ. 77 - 83.

Ἔτσι, στὸ πρῶτο μάθημα, ἔγινε μιὰ γενικὴ παρουσίαση τοῦ θέματος. Ἀναφέρθηκαν ἡ προβληματικὴ του καθὼς καὶ οἱ πηγές του. Πῶς παρουσιαζόταν ἡ ἐργασία τῶν γυναικῶν στὶς «παραδοσιακὲς» ἀγροτικὲς κοινωνίες ; Στὴ φάση τῆς μεταβάσεως στὸν καπιταλισμό, πῶς διαφοροποιεῖται ἡ κατάσταση τῶν ἀγροτισσῶν ; Τί μορφή παίρνει γι' αὐτὲς τὸ πέρασμα στὴν ἐκβιομηχάνιση ; Μὲ τέτοιου εἶδους ἐρωτήματα ἄνοιξε ἡ παρουσίαση τοῦ θέματος καὶ προχώρησε στὴν βιομηχανικὴ πιά κοινωνία τοῦ 19οῦ αἱ. Καινούρια ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐργασία, ὑποτίμηση τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας : ἡ νοικοκυρὰ δὲν εἶναι ἐργαζόμενη. Ἀρχίζει νὰ ἐδραιώνεται ἡ ἀντίληψη γιὰ τὰ γυναικεῖα ἐπαγγέλματα ποὺ ἀντιστοιχοῦν σὲ ἐγγενεῖς ιδιότητες ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὴ φύση τῆς γυναίκας καὶ ὄχι μὲ τὴν καλλιέργειά της. Βέβαια ἡ μισθωτὴ ἐργασία εἶναι κατ' ἀρχὴν προνόμιο ἢ ὑποχρέωση τῶν ἀνδρῶν, πάντως ἀμφισβητεῖται γιὰ τὶς γυναῖκες.

Στὰ ἀνώτερα κοινωνικά στρώματα τῆς ἀστικῆς τάξης ἡ ἐργασία γιὰ τὴν γυναῖκα εἶναι ὑποβάθμιση, κανονικὸς ξεπεσμός. Στὰ κατώτερα πάλι, ὁ ἐργάτης χρειάζεται ἀπαραίτητα τὴν γυναῖκα στὸ σπίτι του, ἀφοῦ αὐτὴ θὰ κρατήσῃ τὸ νοικοκυριὸ καὶ θὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά.

Γύρω ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα ὑπάρχει μιὰ δυσκολία στὴν ἀνέυρεση πηγῶν, μιὰ καὶ ἡ γυναικεῖα ἐργασία ἦταν κάτι ρευστό, καὶ πρέπει νὰ περιμένουμε τὸν 20ὸ αἱ. γιὰ ν' ἀρχίσουν νὰ πυκνώνουν οἱ πληροφορίες. Ἀξιοσημείωτη ἐξάιρεση ἀποτελεῖ ὁ Frédéric Le Play².

Τὸ θέμα τοῦ δευτέρου μαθήματος ἦταν ἡ «ἐκβιομηχάνιση καὶ ἡ γυναικεῖα ἐργασία. Οἱ ἐργάτριες». Ἐξετάστηκε ἡ ποικιλία τῶν «μοντέλων» τῆς «βιομηχανικῆς ἐπανάστασης» καὶ τονίστηκαν οἱ διαφορετικοὶ ρυθμοὶ ἐκβιομηχάνισης. Διακρίθηκε σὰν πρώτη περίοδος ἡ «πρωτο-ἐκβιομηχάνιση», ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ μηχανές μπαίνουν στὰ σπίτια καὶ ὅπου ὅλος ὁ πυρήνας τῆς οἰκογένειας καταγίνεται μὲ τὴν βιομηχανικὴ παραγωγή. Μία καινούρια ὁργάνωση τῆς οἰκογένειας διαμορφώνεται γύρω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ παραγωγή. Ὑπάρχει μιὰ τάση ἐξιδανικεύσεως τῆς ἐποχῆς, ὅπου ὅλη ἡ μονιχσμένη οἰκογένεια παράγει ἀρμονικά, γύρω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἐστία. Τὰ παιδιά γίνονται ἐπιθυμητὰ γιατί ἀπὸ πολὺ νωρὶς προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους· στὴν Νορμανδία, π.χ., ἀλλὰ καὶ ἄλλοῦ, αὐτὴ ἡ μορφή παραγωγῆς διατηρήθηκε μέχρι τὸν Α' Παγκόσμιον πόλεμο. Στὶς πιὸ ἐξελιγμένες ὁμως περιοχὲς ἡ μεγάλη κρίση ἔρχεται στὴ δεκαετία τοῦ 1890.

Ἔτσι ἡ αὐγὴ τοῦ 20οῦ αἱ. βλέπει τὴν γέννηση τῶν ἐργατριῶν. Τεράστιος τομέας ἐργασίας : ἡ ὑφαντουργία. Βιομηχανία - κλειδί ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐξοδο τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴν μαζικὴ τους πρόσληψη στὰ

2. «La femme du charpentier», d'après la monographie de Le Play et Focillon sur le charpentier de Paris, *Ouvriers des deux mondes*, τόμ. 1, 1858.

έργοστάσια. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὸ 75% τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ γυναῖκες καὶ παιδιά. Τὸ ἀμερικάνικο μοντέλο τοῦ Lowell, τὸ «ἐργοστάσιο - μοναστήρι» ἐξαπλώνεται σιγὰ - σιγὰ παντοῦ. Οἱ κόρες τῶν ἀγροτῶν ἔρχονται μὲ τὶς προμήθειές τους καὶ ζοῦν στὰ οἰκοτροφεῖα αὐτά, στὰ ὅποια ἡ πειθαρχία ἐξασφαλίζεται ἀπὸ καλόγριες. Τὸ σύστημα αὐτὸ ἐπιβιώνει σὲ κάποια μέρη μέχρι τὸ 1930.

Ἡ εἰκόνα τῆς ἐργάτριας εἶναι ἐντελῶς ἀρνητικὴ στὸν ἀνδρικό ἐργατικὸ πληθυσμό : ἡ ἐργάτρια δὲν ἔχει ὑπόληψη, τὴν κατηγοροῦν γιὰ ἀνηθικότητα καὶ ἓνα δίκτυο καχυποψίας πλέκεται γύρω της³. Ἐξάλλου ὑπάρχουν τομεῖς ὅπου ἡ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσει : ἡ τυπογραφία ποὺ παράγει τὸ βιβλίο, ἓνα προῖον - σύμβολο τῆς κουλτούρας, εἶναι τομέας κατεξοχήν ἀνδρικῆς ἐργασίας γιὰ τρεῖς ὁλόκληρους αἰῶνες. Τὸ φράγμα θὰ ὑποχωρήσει ἐξάλλου ὀριστικὰ μόνο μετὰ τὸ 1945, μὲ τὴν ἐξάπλωση τῆς φωτοσύνθεσης.

Ἡ «κατ' οἶκον» ἐργασία λοιπὸν ἐμφανίζεται πάλι σὰν πανάκεια. Ἡ περίφημη ραπτικὴ μηχανὴ μπαίνει σὲ πάρα πολλὰ σπίτια καὶ ἐνισχύει ἰδιαίτερα τὴν «κατ' οἶκον» ἐργασία. Αὐτὸ τὸ εἶδος ἐργασίας ἀπευθύνεται καὶ σὲ παντρεμένες γυναῖκες, ποὺ λύνουν ἔτσι ἓνα ζωτικό τους πρόβλημα, συνδυάζοντας τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν μὲ τὴν ἐργασία.

«Τὰ οἰκιακὰ» ἦταν τὸ ἰδιαίτερο θέμα τοῦ τρίτου μαθήματος. Ἄν καὶ ἀπὸ αἰῶνες ἦταν γνωστὴ ἡ οἰκιακὴ ἐργασία, τὸ γνωστὸ νοικοκυριό, δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ τὴν ἀπλή του συνέχιση καὶ προέκταση : στὸ πλαίσιο τῆς βιομηχανικῆς ἐργασίας ἐπανατοποθετεῖται τὸ θέμα τῶν οἰκιακῶν. Ἡ λέξη «νοικοκυρὰ» (γαλλικά : ménagère, ἀγγλικά : house-wife) ἐμφανίζεται γύρω στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰ. Ἀρχὲς 19ου αἰ. βλέπουμε νὰ πολλαπλασιάζονται τὰ ἐγγερίδια τῆς «καλῆς νοικοκυρᾶς». Στὰ λαϊκὰ στρώματα τῶν πόλεων δημιουργεῖται μία θετικὴ εἰκόνα τῆς «νοικοκυρᾶς». Ὑπάρχει μία ἀναβάθμιση τῆς εἰκόνας τῆς νοικοκυρᾶς, ποὺ ἔχει ἀπόλυτη ἐξουσία σπίτι της καὶ ποὺ καθήκον της εἶναι καὶ ἡ οἰκονομικὴ διαχείριση τοῦ νοικοκυριοῦ. Ὁ 19ος ἐξάλλου αἰώνας εἶναι ἡ ἐποχὴ ὅπου θριαμβεῖ ἡ οἰκογένεια.

Στὰ ἀνώτερα ἀστικά στρώματα, δημιουργεῖται ἡ εἰκόνα τῆς «κυρίας τοῦ σπιτιοῦ» (*maitresse de maison bourgeoise*)⁴. Ὁ ρόλος της συνοψίζεται στὴ διαχείριση τοῦ σπιτιοῦ της, τῶν παιδιῶν της καὶ τῶν ὑπηρετῶν της. Ταυτόχρονα πρέπει νὰ κρατᾷ ἀνοιχτὸ καὶ τὸ σαλόνι της, γιὰ νὰ ὑποδέχεται τὸν κόσμον τοῦ συζύγου της.

Γι' αὐτὴν τὴν κατηγορίαν ὅμως γυναικῶν εἶναι ἀπαραίτητη μία ἄλλη κατηγορία : τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό, ἀφοῦ τὸ νὰ σὲ ὑπηρετοῦν εἶναι ἐνδειξὴ ἀστι-

3. Τὴν ἴδια εἰκόνα βρίσκουμε νὰ ἐπαναλαμβάνουν καὶ οἱ Μάρξ καὶ Ἐνγκελς, βλ. Katherine Blunden, *Le travail et la vertu*, Payot, Παρίσι 1982, σελ. 152 - 155.

4. Bonnie Smith, *Ladies of the Leisure class. The «bourgeoises» of Northern France in the 19th centuries*, Princeton University Press, 1982.

κοῦ βίου. Ἐτσι, στὰ τέλη τοῦ 19ου αἰ. ἔχουμε στὸ Παρίσι 200.000 ὑπηρετρίες, νούμερο ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸ 11% τοῦ πληθυσμοῦ. Τὰ μικροαστικά βέβαια στρώματα δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν πολλοὺς ὑπηρετές, κι ἔτσι παρατηρεῖται μία προλεταριοποίηση, ἀφοῦ δὲν ἀπαιτεῖται πιὰ εἰδίκευση, ἀλλὰ χρειάζεται μία ὑπηρετρία γιὰ ὅλες τὶς δουλειές. Ταυτόχρονα, οἱ μόνες ἀνδρικές θέσεις πιὰ σ' αὐτὸν τὸν τομέα ἐργασίας εἶναι, στὴν ἀρχή, ἡ θέση τοῦ ἀμαξῆ, κι ἀργότερα τοῦ ὁδηγοῦ. Ὅλες οἱ ὑπόλοιπες δουλειές θεωροῦνται πιὰ γυναικείες. Ἐξάλλου, ἡ θέση τῆς ὑπηρετρίας εἶναι ἀξιοζήλευτη γιὰ τὶς νέες γυναῖκες, ἀφοῦ κερδίζουν περισσότερα ἀπὸ τὶς ἐργάτριες, φτιάχνουν σιγά - σιγά τὴν προίκα τους καὶ θεωροῦνται καλὲς ἀνύφες»⁵.

Μὲ τὸ τέταρτο μάθημα μπαίνουμε πιὰ στὸν 20ὸ αἰ., καὶ ἐξετάζεται ὁ Α' Παγκόσμιος πόλεμος καὶ οἱ ἀλλαγές ποὺ φέρνει.

Οἱ ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ. σημαδεύονται ἀπὸ ἀλλαγές, τόσο οἰκονομικὲς ὅσο καὶ κοινωνικο-πολιτικές. Οἱ ἀλλαγές στὸν οἰκονομικὸ τομέα ὀρίζονται ἀπὸ τὴν «δεύτερη βιομηχανικὴ ἐπανάσταση» καὶ τὴν «ἐπιστημονικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργασίας». Ἀναπτύσσεται ὁ τριτογενὴς τομέας, καὶ ἡ πληροφόρηση γίνεται ἐξίσου σημαντικὴ μὲ τὴν παραγωγή. Στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο, ἔχουμε τὶς φεμινιστικὲς διεκδικήσεις γιὰ τὸ δικαίωμα στὴν ἐργασία. Μέχρι τὸν Α' Παγκόσμιον πόλεμον οἱ γυναῖκες εἰσχωροῦν σὲ νέους τομεῖς : ἡ ἐργασία «κατ' οἶκον» ἀντιμετωπίζει κάποια κάμψη, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ εἰκόνα τῆς ἐργάτριας ἀναβαθμίζεται, παίρνει ἀξία καὶ ἡ ἐργάτρια γίνεται πρόσωπο ἀξιόλογο καὶ ἀποδεκτό. Οἱ γυναῖκες εἰσχωροῦν στὴν ἐκπαίδευση, στὰ ταχυδρομεῖα, στὰ πολυκαταστήματα σὰν πωλήτριες, στὰ νοσοκομεῖα σὰν νοσοκόμες. Τότε δημιουργεῖται καὶ τὸ τυπικὴ γυναικεῖο ἐπάγγελμα τῆς δακτυλογράφου, ποὺ προσφέρει τὴν ἐργασία της μαζικὰ στὰ ὑπουργεῖα. Ἡ περίφημη «École Pigier» κάνει θραύση στὴ Γαλλία καὶ διαφημίζει τὴν ἐκπαίδευση δακτυλογράφου ποὺ παρέχει, σὰν τὴν καλὺτερη προίκα. Τέλος, κάποιες ἐκατοντάδες μόνον γυναῖκες ἔχουν φτάσει στὰ πραγματικὰ «ἀνδρικὰ» κατεξοχὴν ἐπαγγέλματα, καὶ τὶς βρίσκουμε νὰ κάνουν καριέρα σὰν γιατροί, δικηγόροι, δημοσιογράφοι ἢ ἀρχιτέκτονες. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ καινούριος κόσμος γεννιέται πρὶν τὸ 1914.

Σὲ ποιό βαθμὸ ὁ Α' Παγκόσμιος πόλεμος ἀλλάζει τοὺς ρόλους ; Τὶ συνέπειες ἔχει στὶς σχέσεις τῶν δύο φύλων καὶ πόσο διαρκοῦν οἱ συνέπειές του ; Ποιὸς ἦταν δηλαδὴ ὁ ἀντίκτυπος τοῦ πολέμου⁶; Αὐτὸ ποὺ καταρχὴν παρατηρεῖται εἶναι ἡ ἀντικατάσταση τῶν στρατευμένων ἀνδρῶν ἀπὸ γυναῖκες. Ἰδιαίτερα οἱ παντρεμένες, μπαίνουν στὴ δουλειά. Στὴν ὑπαιθρο οἱ γυναῖκες

5. Am. Fugier, *La place des bonnes. La condition domestique à Paris en 1900*, Παρίσι 1979, ἐκδ. Grasset. Ἐκδόσεως τσέπης 1986.

6. Françoise Thébaud, *La femme pendant la guerre 1914 - 1918*, Παρίσι 1986, ἐκδόσεις Stock.

ἀναλαμβάνουν ὅλες τὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες. Τὸ θεαματικότερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ εἵσοδος τῶν γυναικῶν στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια. Δουλεύουν στὰ ἐργοστάσια μεταλλουργίας σὲ ὑψηλότατα ποσοστά. Ὁ «εἰδικευμένος ἐργάτης» ποὺ δημιουργεῖται αὐτὴν τὴν ἐποχὴ, ὑπῆρξε καταρχὴν γυναίκα. 400.000 γυναῖκες ἀπασχολοῦνται στὴ μεταλλουργία, καὶ ἰδιαιτέρως στὴν κατασκευὴ ὀβίδων. Ἀρχίζει νὰ δημιουργεῖται μιὰ ἀντίληψη ποὺ ἀντιμετωπίζει τὴ δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο σὰν κατορθώσιμη καὶ εὐχάριστη, καὶ σπάει τὸ ταμποῦ τῆς ἀνδρικῆς ἐργασίας γιὰ τὴν ὁποία οἱ γυναῖκες δὲν εἶναι ἱκανές. Οἱ ἄνδρες συνδικαλιστὲς ἀρχίζουν νὰ βλέπουν σ' αὐτὲς τὶς συναδέλφους ἕναν κίνδυνο γιὰ τὸ μέλλον.

Τὸ πέμπτο καὶ τελευταῖο μάθημα ἐξέταξε τὸ θέμα τοῦ «δικαιώματος στὴν ἐργασία» γιὰ τὴν γυναίκα. Ἐγινε ἐκτενὴς ἀναφορὰ στὶς γυναικεῖες διεκδικήσεις γύρω ἀπὸ τὸ θέμα καὶ ἀναλύθηκαν οἱ ἀντιστάσεις στὴ μισθωτὴ ἐργασία τῶν γυναικῶν. Γιὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας διαβάστηκε καὶ σχολιάστηκε κείμενο τῆς Γαλλίδας φεμινίστριας Hubertine Auclert ποὺ ἔβγαλε λόγο στὸ ἐργατικὸ Συνέδριο τῆς Μασσαλίας στὰ 1879⁷.

Ἀναγκαστικά, ὅλα τὰ παραπάνω εἶναι ἕνας πολὺ φτωχὸς ἀπολογισμὸς τοῦ σεμιναρίου γιατί τοῦ λείπουν δύο βασικὰ σκέλη : ὁ πλούσιος σχολιασμὸς μιᾶς βιβλιογραφίας ἐνημερωμένης μέχρι καὶ στίς πιὸ πρόσφατες ἐρευνες, ποὺ ἀκολουθοῦσε ἀπὸ κοντὰ κάθε καινούρια πτυχὴ τοῦ θέματος, ἀπὸ τὴ μιὰ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές, ἡ γιὰ ν' ἀκριβολογοῦμε, μὲ τὶς ἀκροάτριες, τοῦ σεμιναρίου, ποὺ ἔδινε πάντα μιὰν ἄλλη διάσταση καὶ πλούτιζε τὸν προβληματισμό. Καθὼς μάλιστα ἡ ὁμιλήτρια δομοῦσε τὸ σεμινάριο πάνω σὲ εἰσήγηση καὶ συζήτηση, προκαλοῦσε τὴν ζωντανὴ συμμετοχὴ καὶ ἦταν ἀνοιχτὴ σὲ κάθε εἶδους παρατήρηση. Τέλος, στὴν παραπάνω ἀπόπειρα νὰ ἀποδοθεῖ συνοπτικὰ ὁ σκελετὸς καὶ τὰ βασικὰ σημεῖα τῶν εἰσηγήσεων, ἀναγκαστικὰ ἀποσιωπήθηκαν πολλὰ ἐρωτήματα, ἰσοπεδώθηκαν ἀποχρώσεις καὶ παραλείφθηκαν διαμφισβητήσεις.

Ἀς κλείσουμε τουλάχιστον μὲ κάποια ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀπασχόλησαν τὸ σεμινάριο τὴν τελευταία μέρα καὶ συζητήθηκαν ἐν εἵδει συμπεράσματος. Τελικὰ τί διαφορὲς ἐπέσυρε ἡ εἵσοδος στὴν ἐργασία γιὰ τὶς γυναῖκες ; Ἐπηρέασε πραγματικὰ τὸν ρόλο τῶν δύο φύλων καὶ τὶς μεταξὺ τους σχέσεις ; Μήπως ἀπλῶς διπλασίασε τὰ γυναικεῖα καθήκοντα ; Μήπως ἡ κοινωνία γίνεται πιὸ σκληρὴ, μήπως αὐξάνουν οἱ ἐντάσεις της, ὅταν προστίθεται καὶ ὁ ἐπαγγελματικὸς συναγωνισμὸς ; Τέλος, ἡ ἐργασία εἶναι ὄντως «ἀπελευθερωτικὴ διαδικασία» ἢ μήπως ἀποτελεῖ «παγίδα» γιὰ τὴν γυναίκα ;

ONTET BAPΩN

7. «Discours d'Hubertine Auclert au Congrès de Marseille en 1879»· βλ. περ. Σκούπα, τχ. 1, Γενάρης 1979, σ. 9 - 16 [μετάφραση ἀπὸ τὴν Ἀγγέλικα Ψαρρᾶ τοῦ λόγου τῆς Auclert].

GUY BURGEL

Θεωρία καὶ πρακτικὴ τῆς διευθέτησης τοῦ χώρου

Οἱ ἱστορικοὶ στὴν Ἑλλάδα δὲν συνηθίσανε νὰ ἀσχολοῦμαστε μὲ τὴ γεωγραφία καὶ τὸ θέμα ὀργάνωσης τοῦ χώρου. Οἱ δύο ἐπιστῆμες μένουν ἀκόμα καὶ τώρα περιχαρρακωμένες στὰ στεγανὰ ποὺ βάζει ἀπὸ τὴ μιὰ ἢ ἰδεολογικοποίηση τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἐμμονὴ στὴν ἀφήγηση κάποιων γεγονότων καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἢ «οὐδέτερη» περιγραφή τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς γεωγραφίας ὡς θετικῆς ἐπιστῆμης. Μιὰ εὐκαιρία νὰ φανοῦν νέοι ὀρίζοντες στὴν ἱστορικὴ ἔρευνα μὲ τὴ συνεξέταση καὶ τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δόθηκε μὲ τὸ σεμινάριο τοῦ Guy Burgel.

Μὲ μιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὴν ἱστορία τῆς γεωγραφίας, κυρίως στὴ Γαλλία, ἀπὸ τὸν περασμένο αἰώνα, ὁ G. Burgel ἔδειξε στὸ πρῶτο του μάθημα τὸν ἀμφίσημο χαρακτῆρα ποὺ εἶχε ὡς φυσικὴ καὶ ταυτόχρονα κοινωνικὴ - ἱστορικὴ ἐπιστῆμη. Ἀπὸ τὸν ντετερμινισμό τοῦ Vidal de la Blache τοῦ τέλους τοῦ 19ου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰώνα, σύμφωνα μὲ τὸν ὅποιο τὸ περιβάλλον ἀποτελοῦσε ἓνα σταθερὸ καὶ ἀμετάβλητο μέγεθος ποὺ καθόριζε τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα, ὡς τὴ θεωρία τῶν δυνατοτήτων (*possibilisme*) τοῦ Marc Bloch τὸ μεσοπόλεμο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ φυσικὸς παράγοντας δὲν καθορίζει, ἀλλὰ καθιστᾷ δυνατὴ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα, ἡ ὀπτικὴ μας ἔλλαξε ριζικά: τὸ φυσικὸ περιβάλλον θεωρεῖται πιά σὰν ἓνα ἱστορικὸ μέγεθος, δηλαδὴ σὰν κάτι ποὺ ἐξαρτᾶται καὶ μεταβάλλεται κάθε φορὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη δράση.

Αὕτῃ ἡ νέα προβληματικὴ, ποὺ ἦταν ἀπόρροια νέων κοινωνικῶν, οικονομικῶν καὶ πολιτικῶν συνθηκῶν, ἔστρεψε τὸ πεδίο ἔρευνας τῶν γεωγράφων ἀπὸ τὸν ἀγροτικὸν χῶρον καὶ τὶς τροπικὲς περιοχάς, ὅπου ἡ γεωγραφικὴ ἔκταση εἶναι τεράστια ἀλλὰ ἡ δημογραφικὴ πυκνότητά μικρή, στὸν χῶρον τῆς πόλης, δηλαδὴ σ' ἓνα περιορισμένον καὶ πυκνοκατοικημένον γεωγραφικὸν χῶρον. Σ' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πεδίο ἔρευνας συναντῶνται οἱ γεωγράφοι μὲ τοὺς κοινωνιολόγους. Τί τοὺς χωρίζει; Τί τοὺς ἐνώνει; Τὸ ἀντικείμενον, ἡ προβληματικὴ ἢ ἀπλὰ ἡ μέθοδος; Αὐτὸ φαίνεται νᾶναι ἓνα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ συζητῶνται ἀκόμα.

Εἰδικὰ στὸ θέμα τῆς ὀργάνωσης τοῦ χώρου τῆς πόλης (*géographie urbaine, urbanisme*) ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία ἀναφέρθηκε ὁ G. Burgel στὰ ἐπόμενα μαθήματα. Τὰ σχέδια ποὺ ἐφαρμόστηκαν γιὰ τὴν «ἀνάπτυξη» τῶν πόλεων τὶς τελευταῖες δεκαετίες ποικίλλουν. Στὴ διάρκεια τῆς ἀνάπτυξής της ἡ πόλις χωρίστηκε σὲ ζῶνες μὲ διαφορετικὴ ἢ καθὲ μία λειτουργία. Ἔτσι ἀπόκτησε ἰδιαίτερον χῶρον γιὰ τὴν ἐργασία, τὴν κατοικία, τὸν περί-

πατο, τή διασκέδαση. Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ὅμως ἀνέκοψε αὐτοῦ τοῦ εἵδους τὴν ἐξέλιξη : τώρα διευθετεῖται ὁ πληθυσμὸς καὶ ὄχι ὁ χῶρος.

Μέσα σὲ τέτοιου εἴδους κοινωνικοοικονομικὲς συνθῆκες ὁ γεωγράφος βρίσκει ἀντιμέτωπος καὶ μὲ ἓνα ἄλλο καίριο καὶ μὲ πολλὰς προεκτάσεις πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῶν οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν καὶ δημογραφικῶν ἀνισοτήτων στὸν χῶρο. Γιὰ τὴν ἐξάλειψή τους, ἡ πολιτικὴ ἐξουσία εἴτε δημιουργεῖ πόλους ἀνάπτυξης, δηλαδὴ ἐφαρμόζει ἀποκεντρωτικὴ πολιτικὴ, εἴτε προσπαθεῖ νὰ βρεῖ μιὰν ἰσορροπία, ἀνάμεσα στὶς διάφορες πόλεις. "Ὅμως ὅ,τι καὶ ἂν ἐφαρμοστεῖ, χωρὶς τὴν κατανόηση τῆς ἱστορικῆς πορείας τῶν συγκεκριμένων πόλεων, ἀποδεικνύεται μὴ - ἀποτελεσματικὸ. Ξεφεύγοντας ἀπ' αὐτὴ τὴν προβληματικὴ τῆς ἀμβλυνσης τῶν ἀνισοτήτων ὁ Guy Burgel ἀναρωτιέται ἂν τελικὰ ἡ ἀνισότης στὸ χῶρο εἶναι κάτι «κακὸν», γιὰ νὰ καταλήξει στὴ θέση ὅτι τὰ κριτήρια μὲ τὰ ὁποῖα πρέπει αὐτὲς νὰ ἀντιμετωπιστοῦν καθορίζονται σήμερα περισσότερο ἀπὸ τὴ θέση τῆς συγκεκριμένης χώρας στὸν διεθνή οἰκονομικὸ ἀνταγωνισμό καὶ λιγότερο ἀπὸ προβλήματα ποὺ ζητοῦν τὴ λύση τους στὸ ἐσωτερικὸ τῆς.

Μήπως ὅμως, πρὶν ἀναρωτηθοῦμε γιὰ τὸ ἂν οἱ ἀνισότητες στὸ χῶρο εἶναι κάτι «καλὸν» ἢ «κακὸν», ὅλῃς πρεπε νὰ ρωτήσουμε γιὰ ποιὸν ; Συγκεκριμένα ποιὸς θὰ πληρώσει τὸ κοινωνικὸ κόστος γιὰ νὰ μπορέσει μιὰ χώρα μ' αὐτὴν ἢ ἐκείνη τὴν ὀργάνωση τοῦ χώρου τῆς πόλης νὰ βγεῖ κερδισμένη στὸν διεθνή οἰκονομικὸ ἀνταγωνισμό ; Καὶ συνακόλουθα, μήπως ἐξετάζοντας τὸ θέμα τῆς ὀργάνωσης τοῦ χώρου τῆς πόλης στὸ ἐπίπεδο ἀποκλειστικὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας μᾶς ξεφεύγει τελικὰ τὸ κατεξοχὴν κοινωνικὸ στοιχεῖο, ὁ ἴδιος ὁ πληθυσμὸς ; Εἶναι βέβαια γνωστὸ ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς τέτοιου εἴδους διευθετήσεις πληθυσμῶν γίνονται ἐρήμην τοῦ ἢ, ἀκόμη περισσότερο, παρὰ τὴ θέλησή του.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

JEAN BOUVIER

Ἡ κίνησις των κεφαλαίων στις βιομηχανικὲς χώρες

(19ος αἰ.)

Ὁ Jean Bouvier ἀσχολήθηκε στο σεμινάριό του με τὴν κίνησις των κεφαλαίων ἀπὸ τις βιομηχανικὲς χώρες τῆς δυτικῆς Ευρώπης πρὸς τὴν ευρωπαϊκὴ «περιφέρεια» (Μεσόγειος, παραδουνάβιες περιοχές, βαλκανικὴ χερσόνησος καὶ Ρωσία) τὸν 19ο αἰώνα. Τα κεφάλαια αὐτὰ μποροῦν, σε μιὰ πρώτη προσέγγιση, νὰ διακριθοῦν σε βραχυπρόθεσμα ἢ μακροπρόθεσμα, ἀνάλογα με το

χρόνο δέσμευσής τους σε μια συγκεκριμένη οικονομική δραστηριότητα. Η πρώτη κατηγορία των κεφαλαίων παίρνει τη μορφή εμπορικών πιστώσεων, τοποθετήσεων σε χρεώγραφα και χρηματιστικούς τίτλους ή ακόμη διατραπεζικών δανείων μικρής διάρκειας. Αντίθετα, τα μακροπρόθεσμα κεφάλαια, που τον 19ο αιώνα είναι στη μεγάλη τους πλειοψηφία ιδιωτικά, κατευθύνονται κυρίως σε επενδύσεις στον πρωτογενή (μεταλλεία) ή δευτερογενή τομέα (βιομηχανία), δάνεια μέσης ή μεγάλης διάρκειας, και τέλος τοποθετήσεις χαρτοφυλακίου.

Το σεμινάριο χωρίστηκε σε τέσσερις θεματικές ενότητες. Στην πρώτη ενότητα εξετάστηκαν οι μηχανισμοί της προσφοράς και της ζήτησης των κεφαλαίων. Οι κυριότερες πηγές προσφοράς κεφαλαίων για εξαγωγή είναι δύο : εταιρείες βιομηχανικές ή εμπορικές και τράπεζες. Η κάθε πηγή καθορίζει τα κίνητρα, και κατ' επέκταση τις μορφές των εξαγωγών της σε κεφάλαια, καθώς επίσης και τις στρατηγικές, διαμέσου των οποίων θα πραγματοποιηθούν οι επενδυτικοί και κερδοσκοπικοί της στόχοι στο εξωτερικό. Συγκεκριμένα, οι βιομηχανικές εταιρείες επιδιώκουν μακροχρόνιες αποδόσεις για τα κεφάλαιά τους (στρατηγική των διαφορικών κερδών). Για τον λόγον αυτό οι εξαγωγές των τελευταίων έχουν τη μορφή είτε άμεσων επενδύσεων, με τη δημιουργία νέων βιομηχανικών μονάδων, είτε εξαγοράς (μερικής ή ολικής) ήδη με την αγορά τίτλων του εξωτερικού. Αντίθετα, οι τράπεζες αποβλέπουν στην πραγματοποίηση άμεσου κέρδους. Οι τρόποι με τους οποίους οι τραπεζικοί οργανισμοί επιχειρούν να επεκτείνουν τις δραστηριότητές τους στο εξωτερικό είναι η ίδρυση νέων τραπεζών, η δημιουργία θυγατρικών τους και η εγκατάσταση ανταποκριτών.

Η ζήτηση κεφαλαίων από την πλευρά των χωρών της περιφέρειας συνδέεται, κυρίως, με την προσπάθεια εκσυγχρονισμού του στρατού ή με ανάγκες για την κατασκευή έργων υποδομής (σιδηρόδρομοι - λιμάνια).

Η συνεχώς αυξανόμενη ροή κεφαλαίων προς τις άνισα αναπατυσόμενες χώρες δημιουργεί και τους νέους όρους της κυριαρχίας τους από τα καπιταλιστικά κέντρα. Είναι χαρακτηριστικός ο ρόλος των δημοσίων χρεών σαν μέσο ελέγχου των κρατών της ευρωπαϊκής περιφέρειας από τα κράτη - δανειστές της Δύσης.

Η εμφάνιση των εθνικιστικών κινημάτων αποτελεί την αντίδραση των χωρών που εισάγουν κεφάλαια απέναντι στις επιπτώσεις της οικονομικής τους εξάρτησης.

Ένα άλλο θέμα που απασχόλησε το σεμινάριο ήταν το πρόβλημα των ποσοτικών προσεγγίσεων του φαινομένου. Παρουσιάστηκαν δύο μέθοδοι με τις οποίες μπορούμε να υπολογίσουμε στατιστικά τη ροή των κεφαλαίων προς το εξωτερικό. Η άμεση μέθοδος που χρησιμοποιείται κυρίως από τους ιστορικούς συνίσταται στον υπολογισμό του χρηματικού όγκου που αντι-

προσωπείει η ετήσια έκδοση τίτλων εξωτερικού στην χρηματιστική αγορά. Συμπληρωματικά προς τη μέθοδο αυτή, η έρευνα στα αρχεία των μεγάλων εταιρειών επιτρέπει να εντοπίσουμε τις δραστηριότητές τους στο εξωτερικό. Η έμμεση μέθοδος, που εφαρμόζεται από τους οικονομολόγους, θεωρεί το μέγεθος της ροής των κεφαλαίων προς το εξωτερικό σαν ίσο προς το θετικό υπόλοιπο του εμπορικού ισοζυγίου.

Στα πλαίσια της ίδιας θεματικής ενότητας εξετάστηκαν οι μορφές και τα προβλήματα των γαλλικών επενδύσεων και τοποθετήσεων στο εξωτερικό. Μια σημαντική διαπίστωση είναι ότι δεν επαληθεύεται στατιστικά η αρκετά διαδεδομένη άποψη που συνδέει τις εξαγωγές των κεφαλαίων με τις περιόδους κρίσης της οικονομίας των βιομηχανικών χωρών. Αντίθετα, τα ποσοτικά στοιχεία στο γαλλικό παράδειγμα δείχνουν ότι σε φάσεις οικονομικής ανόδου αυξάνονται οι εξαγωγές των κεφαλαίων, ενώ παρατηρούνται αντίστροφα φαινόμενα σε περιόδους κρίσης ή ύφεσης.

Η τρίτη θεματική ενότητα ήταν αφιερωμένη στο ρόλο που διαδραματίζουν οι μεγάλες βιομηχανικές και τραπεζικές εταιρείες ως κάτοχοι κεφαλαίων στη διεθνή αγορά. Αναλύθηκαν οι χαρακτηριστικές στρατηγικές που εφαρμόζονται από τους οικονομικούς φορείς και η τυπολογία των σχέσεων που αναπτύσσεται μεταξύ τους, στην προσπάθεια για επέκταση των δραστηριοτήτων στο εξωτερικό. Οι δύο βασικοί τύποι των στρατηγικών που παρουσιάστηκαν, απορρέουν από τους διαφορετικούς όρους που θέτουν οι τράπεζες από τη μια μεριά και οι βιομηχανικές εταιρείες απ' την άλλη, ως προς τον επιθυμητό χρόνο δέσμευσης των κεφαλαίων τους.

Οι εξαγωγές κεφαλαίων που πραγματοποιούνται από τις τράπεζες είναι μικρής και μέσης διάρκειας, αποφέρουν βραχυπρόθεσμο κέρδος και μεταφέρονται εύκολα. Για να επιτευχθεί όμως ο στόχος αυτός, είναι απαραίτητη η ανάπτυξη ενός διεθνούς συστήματος αλληλεγγυητών μεταξύ των μεγάλων τραπεζών. Οι βιομηχανικές εταιρείες προσανατολίζουν τις οικονομικές τους δραστηριότητες στο εξωτερικό, σε επενδύσεις που απαιτούν ακινητοποίηση σημαντικών κεφαλαίων, για μεγάλο χρονικό διάστημα, σε εγκατάσταση και μηχανήματα, και έχουν μακροχρόνια απόδοση. Το γεγονός αυτό έχει ως συνέπεια την δημιουργία ενός συνεχούς και σκληρού ανταγωνισμού μεταξύ των εταιρειών αυτού του τύπου για την κατάκτηση νέων επενδυτικών ζωνών. Ένα άλλο σημείο που εξετάσθηκε, ήταν οι συμπτώσεις ή οι αποκλίσεις που υπάρχουν ανάμεσα στις στρατηγικές των μεγάλων εταιρειών (βιομηχανικών και τραπεζικών), και την επίσημη κυβερνητική πολιτική στο θέμα του εξωτερικού επεκτατισμού. Η βασική διαπίστωση ήταν ότι μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα, τράπεζες, βιομηχανικές εταιρείες, και κυβερνήσεις ενεργούν με διαφορετικές και συχνά συγκρουόμενες στρατηγικές. Όμως, από το χρονικό αυτό σημείο αρχίζει μια σύγκλιση συμφερόντων που φτάνει

στις αρχές του αιώνα μας στην προοδευτική διαμόρφωση μιας κοινής πολιτικής.

Στην τελευταία ενότητα του σεμιναρίου του ο J. Bouvier ασχολήθηκε με τον ιμπεριαλισμό, ένα θέμα με πολλές παραλλαγές. Ο ιμπεριαλισμός ξεκίνησε από απλή περιγραφική λέξη που σήμαινε, στα αγγλικά, τα προβλήματα, οικονομικά και πολιτικά, σχετικά με τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Για πρώτη φορά εμφανίζεται σαν έννοια από τον Hobson το 1902. Από τότε η έννοια του ιμπεριαλισμού εισβάλλει στην μαρξιστική ανάλυση (Hilferding, Luxemburg, Boukharin, Lénine).

Οι ερμηνείες που έχουν δοθεί στο φαινόμενο ιμπεριαλισμός είναι πολλαπλές και συχνά συγχρούμενες. Ο Lénine (*Ιμπεριαλισμός : το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού*) αναδεικνύει την οικονομική διάσταση του φαινομένου, ενώ θεωρεί ανύπαρκτη την πολιτική πλευρά. Ο Boukharin (*Le marché mondial et l'impérialisme*) προσδίδει στον ιμπεριαλισμό και ορισμένα πολιτικά στοιχεία.

Μετά τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο αρχίζουν να εμφανίζονται μη - μαρξιστικές ή και αντιμαρξιστικές μελέτες πάνω στον ιμπεριαλισμό, κριτικές απέναντι στις μαρξιστικές αναλύσεις (Aron, Schumpeter). Οι μελέτες αυτές, προβάλλουν τον ιμπεριαλισμό σαν ένα φαινόμενο καθαρά πολιτικής τάξης, όπου το οικονομικό στοιχείο δεν παίζει σχεδόν κανένα ρόλο.

Μετά από μια αποκλειστική προβολή της ανάλυσης του Lénine που ακολούθησε τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο, ξαναρχίζει σταδιακά η ιδεολογική διαμάχη μεταξύ των μαρξιστών και από τις δύο πλευρές του Ατλαντικού γύρω από το θέμα ιμπεριαλισμός. Η αρχή γίνεται με τον S. Latouche και τον Αργύρη Εμμανουήλ (*Η άνιση ανταλλαγή*), για να φτάσουμε στις σύγχρονές μας τριτοκοσμικές θεωρίες. Ο S. Latouche, στηριζόμενος σε στατιστικά στοιχεία, ορίζει τον ιμπεριαλισμό σαν το στάδιο της εισαγωγής και όχι της εξαγωγής των κεφαλαίων, ανατρέποντας έτσι την λενινιστική θέση.

Αναμφίβολα όμως η ιστορική πραγματικότητα είναι περισσότερο σύνθετη, και η συζήτηση μεταξύ ιστορικών και μη συνεχίζεται. Αν θέλαμε λοιπόν καταλήγοντας να απαντήσουμε στο ερώτημα «τι είναι ο ιμπεριαλισμός», θα λέγαμε ότι είναι ένα πολυδιάστατο φαινόμενο, με πολλές και ανεξερεύνητες ακόμη πλευρές. Αυτό είναι σε τελευταία ανάλυση που προκαλεί και το ενδιαφέρον του ιστορικού.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΡΗΓΙΝΟΣ